

Arrest

nr. 95 278 van 17 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. D'HAENENS loco advocaat F. GELEYN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 oktober 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 oktober 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 februari 2012.

1.3. Op 26 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 maart 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Mosul (Centraal-Irak). Toen u op 2 oktober 2011 van school naar huis terugkeerde zou u getuige zijn geweest van een schietincident waarbij twee sjietische leerlingen van uw school werden gedood door vier personen in een voorbijrijdende auto. Toen de auto u voorbij reed, zou u uw buurman M.(...) H.(...) hebben herkend als één van de schutters. De politie zou vervolgens ter plaatse zijn gekomen en alle getuigen samen hebben gehoord. U zou echter niets hebben gezegd over uw buurman daar u wraakacties vreesde. De volgende dag zou M.(...) H.(...) naar uw huis zijn gekomen. U zou echter niet thuis zijn geweest. Hij zou uw moeder hebben gezegd u te zullen vermoorden daar hij dacht dat u hem had verklikt. U zou dezelfde dag naar de politie zijn gestapt om hen op de hoogte te stellen van de dreigementen die u had gekregen. U zou echter opnieuw niets hebben gezegd over M.(...) H.(...)s betrokkenheid bij de moord op deze twee sjietische leerlingen. De politie zou u hebben gevraagd zijn huis aan te wijzen. Daar aangekomen zouden zij een huiszoeking hebben verricht. M.(...) H.(...) zou thuis niet zijn aangetroffen, maar de politie zou wel bezwarend materiaal hebben in beslag genomen. U zou naar het huis van uw oom zijn gevlucht en zou op 4 oktober 2011 Irak hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute kwam u op 17 oktober 2011 aan in België. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 9 januari 2012 zou uw neef zijn vermoord toen hij een bezoek bracht bij uw familie. Hij zou eveneens zijn gedood door een voorbijrijdende auto die hem had beschoten. U vermoedt dat het dezelfde personen waren die u wilden vermoorden en ook dat zij uw neef per vergissing voor u hadden aanzien. Ter staving van uw asielerlaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een woonstkaart, vijf foto's van u in Mosul en een kopie van de overlijdensakte van uw neef.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U legde een aantal weinig overtuigende verklaringen af. Deze verklaringen ondermijnen uw geloofwaardigheid.

U verklaarde dat uw buurman deel uitmaakte van een onbekende militie die twee leerlingen van uw school had gedood. U weet echter niet tot welke militie uw buurman behoorde (CGVS, pg. 8). U weet evenmin hoe de twee gedode leerlingen heetten. Deze gebrekkige kennis van u doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Het incident waarbij de leerlingen werden gedood, raakt immers aan de kern van uw asielerlaas. Bijgevolg mag redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich hierover zou hebben geïnformeerd. Dat u klaarblijkelijk heeft nagelaten dit te doen, ondermijnt in grote mate uw algehele geloofwaardigheid.

Dient verder te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen die uw beweringen staven. Nochtans beweert u getuige te zijn geweest in een moordonderzoek. Daarnaast zou uw persoonlijke aangifte van de dreigingen die M.(...) H.(...) tegen u zou hebben geuit, de concrete aanleiding hebben uitgemaakt voor een huiszoeking in diens huis. Er mag dan ook van u verwacht worden dat u op zijn minst enig tastbaar bewijs kan voorleggen in verband met deze twee zaken.

Vervolgens verklaart u uit angst voor represailles vanwege uw buurman nooit zijn naam te hebben aangegeven bij de politie (CGVS, pg.6). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u de dreigementen die door uw buurman werden geuit wel bij de politie heeft aangegeven. Bovendien heeft u toen ook aan de politie het huis van uw buurman getoond zodat een huiszoeking kon worden uitgevoerd. Dit alles valt moeilijk te rijmen met uw angst voor represailles vanwege deze buurman. Dient in de kantlijn te worden opgemerkt dat het wel zeer merkwaardig is dat de politie meteen besluit over te gaan tot een huiszoeking op basis van één enkele aangifte. Bovendien had u zelf te kennen gegeven niet te weten waarom hij u had bedreigd (CGVS, pg.5). Op basis van deze verklaringen van u kan de actie van de politie dan ook niet anders worden beschouwd dan als overdreven en niet in verhouding met de ernst van de aangegeven feiten.

Verder kan de vraag worden gesteld waarom u wel de bedreigingen meldde, maar de betrokkenheid van uw buurman in de moordzaak verzweg. Het was immers duidelijk dat u wel degelijk kon rekenen op de bereidwilligheid van de politie om M.(...) H.(...) te arresteren daar zij op basis van een erg lichte en weinig concrete beschuldiging meteen besloten tot een huiszoeking over te gaan. Bovendien zouden zij tijdens die huiszoeking bezwarend materiaal tegen hem hebben gevonden (CGVS, pg.7). Er kon dan ook wellicht gemakkelijk een link worden gelegd met de moord op de twee leerlingen van uw school. U verklaart uw eigen houding doordat u vreesde dat de politie u zou arresteren en folteren

omdat u bij eerdere ondervragingen niet had gemeld dat uw buurman één van de daders was van het schietincident (CGVS, pg.8). Deze uitleg kan niet overtuigen. U heeft geen indicaties die deze vrees zouden staven. Bovendien zou het onbegrijpelijk zijn dat de politie een kroongetuige zou folteren omdat deze heeft geleid tot een doorbraak in een moorddossier.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u besluit de dreigementen die M.(...) H.(...) tegen u uitte aan te geven aan de politie, maar vervolgens nalaat na te gaan of er daadwerkelijk vooruitgang werd geboekt in het onderzoek dat volgde op basis van uw aangiften (CGVS, pg.8). Zodoende weet u tot op heden niet of dit onderzoek geleid heeft tot een arrestatie van M.(...) H.(...) (CGVS, pg.8) en dit terwijl de politie wel degelijk bezwarend materiaal tegen hem zou hebben gevonden en een daaropvolgende arrestatie niet ondenkbaar is. Deze nonchalante houding jegens uw problematiek en het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld, wijst op een gebrek aan interesse voor uw situatie en relateert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek en dat hij zich informeert over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Bovenstaande geldt eveneens in verband met de dood van uw neef. Zo stelt u dat hij door een voorbijrijdende auto werd beschoten toen hij uw huis verliet (CGVS, pg.9). Opvallend genoeg weet u niet of er getuigen zijn geweest van het incident. U heeft immers niet gevraagd aan uw familie wie de schietpartij heeft zien gebeuren (CGVS, pg.9). U weet ook niet wie hem heeft beschoten of met welke auto deze beschieting is gebeurd (CGVS, pg.9). U weet zelfs niet of er een politieonderzoek werd opgestart (CGVS, pg.9). Deze informatie zou u mogelijks een indicatie kunnen geven over de link met de moord op de twee jongens en over de al dan niet betrokkenheid van M.(...) H.(...) hierin. Dat u heeft nagelaten zich hierover daadwerkelijk te informeren, doet opnieuw ernstig twijfels rijzen omtrent uw vluchtrelaas. Er kan immers worden verwacht dat u meer gedetailleerde informatie zou trachten te bekomen over wat er precies met uw neef was gebeurd, temeer daar uzelf vermoedt dat hij in uw plaats werd gedood of omdat hij een goede vriend van u was (CGVS, pg.9).

De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegt, namelijk uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de woonstkaart, de vijf foto's van u in Mosul kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen daar deze documenten enkel betrekking hebben op uw identiteitsgegevens en afkomst dewelke door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Wat de overlijdensakte van uw neef betreft, dient te worden opgemerkt dat het hier enkel een kopie betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend. Bovendien blijkt uit dit document niet dat zijn dood kan worden gerelateerd aan uw problematiek.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkbaar verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB " De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet overeenstemt met de toepassing van artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en deze poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze eveneens beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de overlijdensakte van verzoekers neef, stuk welk reeds werd neergelegd in de loop van de administratieve procedure, een document van Iraq Body Count met een overzicht van incidenten maand per maand, arrest nr. 71 721 van 12 december 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 106 persartikels met betrekking tot de huidige veiligheidssituatie in Mosul, een uittreksel uit het World Report 2012 van Human Rights Watch en een lijst met aanslagen in Mosul tijdens de maand maart 2012.

Bij aangetekend schrijven van 5 december 2012 laat verzoeker bijkomend 44 persartikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Mosul en een lijst met incidenten in Mosul in oktober 2012 geworden.

Ter zitting legt verzoeker een nieuw stuk neer, een kleurenkopie zonder vertaling.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen

zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/5 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 48 van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn. Genoemd artikel bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet weet tot welke militie zijn buurman behoorde en evenmin hoe de twee gedode leerlingen heetten, terwijl het incident waarbij de leerlingen werden gedood raakt aan de kern van zijn asielrelaas zodat redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij zich hierover zou hebben geïnformeerd, (ii) hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen dat zijn beweringen kan staven, (iii) hij verklaart uit angst voor represailles vanwege zijn buurman nooit zijn naam te hebben aangegeven bij de politie zodat het zeer opmerkelijk is dat hij de dreigementen die door zijn buurman werden geuit wel bij de politie heeft aangegeven, (iv) het zeer merkwaardig is dat de politie meteen besluit over te gaan tot een huiszoeking op basis van één enkele aangifte, waarbij verzoeker te kennen had gegeven niet te weten waarom hij hem had bedreigd, zodat de actie van de politie niet anders kan worden beschouwd dan als overdreven en niet in verhouding met de ernst van de aangegeven feiten, (v) gelet op de bereidwilligheid van de politie om M. H. te arresteren, de vraag kan worden gesteld waarom hij wel de bedreigingen meldde maar de betrokkenheid van zijn buurman in de moordzaak verzweeg, temeer tijdens de huiszoeking bezwarend materiaal tegen hem zou zijn gevonden zodat wellicht gemakkelijk een link kon worden gelegd met de moord op de twee leerlingen van zijn school, hij geen indicaties heeft die zijn vrees dat de politie hem zou arresteren en folteren omdat hij bij eerdere ondervragingen niet had gemeld dat zijn buurman één van de daders was van het schietincident zouden staven en het bovendien onbegrijpelijk zou zijn dat de politie een kroongetuige zou folteren omdat deze heeft geleid tot een doorbraak in een moorddossier, (vi) het onbegrijpelijk is dat hij besluit de dreigementen die M. H. tegen hem uitte aan te geven aan de politie maar vervolgens nalaat na te gaan of er daadwerkelijk vooruitgang werd geboekt in het onderzoek dat volgde op basis van zijn aantijgingen, (vii) hij eveneens heeft nagelaten zich te informeren in verband met de dood van zijn neef, terwijl deze informatie hem mogelijks een indicatie zou kunnen geven over de link met de moord op de twee jongens en over de al dan niet betrokkenheid van M. H. hierin, (viii) de door hem ter staving van zijn asielrelaas neergelegde identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonkaart en foto's van hem in Mosul enkel betrekking hebben op zijn identiteitsgegevens en afkomst welke niet in twijfel worden getrokken en de overlijdensakte van zijn neef enkel een kopie betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend en uit dit document bovendien niet blijkt dat zijn dood kan worden gerelateerd aan verzoekers problematiek en (ix) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de provincie Ninewa geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem verwijt niet meer informatie over de twee gedode leerlingen te hebben, voert verzoeker aan dat dit niet verrassend is. Het betreft immers twee sjiieten terwijl hijzelf soenniet is. Aangezien zij geen dichte vrienden waren, is het normaal dat hij niet meer details over hen heeft, aldus verzoeker. Voorts begrijpt hij niet waarom hij zich verder had moeten informeren over de omstandigheden van de aanslag. Hij was immers aanwezig, was rechtstreekse getuige en had alles gezien.

Verzoeker overtuigt geenszins. Dat de gedode leerlingen sjiiet waren en verzoeker met hen niet bevriend was, belet niet dat hij hun namen zou kennen. Blijkens verzoekers verklaringen werden alle getuigen van het schietincident, waaronder hijzelf, samen gebracht in het politiekantoor, waar hen in groep een aantal vragen werd gesteld over de aanslag, de daders, hun mogelijke motieven en de vluchtauto (administratief dossier, stuk 4, p. 5-7). Er kan dan ook niet in redelijkheid worden aangenomen dat tijdens dit getuigenverhoor de namen van de slachtoffers geen enkele keer zouden zijn vernoemd. Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen dat het incident in zijn buurt uitvoerig werd besproken. Verzoeker verklaarde immers dat na de moord aan iedereen werd verteld dat het sjiieten

waren, dat zij daarom werden vermoord en dat ook zijn vader dit heeft verteld (administratief dossier, stuk 4, p. 6). Dat ook hierbij de namen van de slachtoffers niet zouden zijn genoemd, wordt door de Raad evenmin geloofwaardig geacht. Bovendien waren de vermoorde jongens leerlingen van verzoekers school en werd hun moord ook gezien door H. en M., twee jongens die verzoeker kent van op school, en door A., iemand van verzoekers wijk (administratief dossier, stuk 4, p. 6) zodat hij ook via hen desgevallend meer informatie had kunnen bekomen over hun vermoorde medeleerlingen. Dat verzoeker aldus in de door hem geschetste omstandigheden totaal onwetend is over de identiteit van de vermoorde leerlingen, laat niet toe enig geloof te hechten aan zijn beweringen dienaangaande, temeer hij hiervan geen enkel begin van bewijs kan voorleggen.

2.6. Verzoeker betwist het onderdeel van de motivering waar wordt gesteld dat hij niet weet tot welke militie zijn buurman behoorde. Hij verwijst naar een passage uit het gehoorverslag en meent dat hem op geen enkel moment op een duidelijke manier werd gevraagd of hij de naam van de militie waartoe zijn buurman behoorde kende.

De Raad leest in het gehoorverslag als volgt: ***“Als u M.(...) h.(...) had verklikt, zouden ze hem toch meteen hebben opgepakt, waarom kwam hij u de volgende dag bedreigen dat u hem had verklikt? Die mensen behoren toe aan een grote groep die toebehoren aan de mudjahideen. Ik weet niet welke mudjahideen. Ze zijn heel sterk, ze hebben veel leden, ze zijn van niemand bang, ze durven alles doen. Ik was de persoon die bang was om iets van hen te vertellen. Ik was bang van hun wraak tegen mij als ik zoiets zou zeggen.”*** (administratief dossier, stuk 4, p. 8-9). Deze passage is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. De vraagstelling had specifiek betrekking op verzoekers buurman M. H. en verzoeker stelde zelf niet te weten tot welke militie, welke mudjahideen zijn buurman behoorde. Aangezien de voorgehouden problemen met deze buurman verzoekers rechtstreekse vluchtaanleiding uitmaken, doet deze onwetendheid verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas.

2.7. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet begrijpt waarom hij klacht heeft ingediend bij de politie naar aanleiding van de bedreiging terwijl hij de vergelding van M. H. vreest en hij daarom niet de naam van zijn buurman als auteur van de aanslag geeft, wijst verzoeker erop dat deze twee zaken totaal verschillend zijn. Eenmaal hij de bedreigingen heeft ontvangen, is het kwaad geschied, aldus verzoeker. M. H. denkt dat hij hem heeft aangegeven. Verzoeker stelt dat hij aldus niets meer te verliezen had. Daarom besliste hij klacht in te dienen tegen de bedreiging. Hij besliste echter niet te onthullen dat M. H. achter de aanslag zit omdat hij schrik heeft van de reactie van de politie. Op het moment dat de politie hem de kans had gegeven informatie te geven over de aanslag heeft hij immers belangrijke informatie als de naam van één van de auteurs achtergehouden. Als hij, wanneer hij wordt bedreigd, zijn getuigenis verandert, spreekt het volgens verzoeker vanzelf dat dit zeer verrassend zal lijken in de ogen van de politie, mogelijks zou hij zelfs worden beticht van medepllichtigheid, des te meer omdat de politie in Mosul is geïnfiltrerd met mensen die voor de milities werken. Verzoeker stelt dat hij aldus het risico niet kon nemen om M. H. aan te geven wanneer het goed mogelijk is dat de politieman tot wie hij zich zal richten een lid is van de militie waartoe zijn buurman behoort.

Een dergelijk verweer, dat in wezen neerkomt op het herhalen van verzoekers eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Vooreerst is het de Raad niet duidelijk waarom M. H. verzoeker ervan zou hebben verdacht hem te hebben verklikt. Zo iemand van de getuigen, al dan niet verzoeker, de naam van M. H. zou hebben genoemd ten overstaan van de politie, kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat de politie hem meteen zou hebben opgepakt, temeer zij naar aanleiding van de aangifte van een bedreiging onmiddellijk het initiatief tot een huiszoeking zouden hebben genomen. Voorts geeft verzoeker geen plausibele verklaring waarom hij de betrokkenheid van zijn buurman bij de moord op de twee jongens bleef verzwijgen. Indien, zoals hij zelf stelt in voorliggend verzoekschrift, het kwaad toch al geschied was, M. H. hem er reeds van verdacht hem te hebben aangegeven en verzoeker daarom met de dood bedreigde en verzoeker aldus niks meer te verliezen had, kan niet worden ingezien waarom hij volhardde in zijn stilzwijgen. Dit klemt des te meer daar verzoeker duidelijk kon rekenen op de hulp en bescherming van de politie daar zij op basis van een weinig concrete beschuldiging en aangifte meteen besloten om tot huiszoeking over te gaan. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan de door verzoeker aangevoerde reden voor zijn stilzwijgen, namelijk angst voor de politie, geenszins overtuigen. Ook verzoekers overwegingen dienaangaande in het verzoekschrift betreffen niets meer dan loutere beweringen en speculaties van zijnentwege. Verzoekers relaas bevat geen enkele indicatie die zijn vrees voor de politie zou kunnen staven. Voorts acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen volstrekt onbegrijpelijk dat de politie een kroongetuige zou arresteren en folteren omdat deze heeft geleid in een doorbraak in een moorddossier. Gelet op het voorgaande, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het zeer opmerkelijk is dat verzoeker de dreigementen die door zijn buurman werden geuit wel bij de politie heeft aangegeven terwijl hij verklaart uit angst voor represailles vanwege zijn buurman nooit diens naam te hebben aangegeven bij de politie als betrokkene bij de moord op de twee leerlingen.

Dat verzoeker evenmin weet heeft of er enige vooruitgang werd geboekt in het onderzoek dat volgde op basis van zijn aantijgingen en of M. H. ondertussen werd aangehouden, zet zijn geloofwaardigheid verder op de helling. De uitleg dat hij na de bedreigingen uit Irak is vertrokken, het voor hem persoonlijk dus niet mogelijk is om zich in te lichten bij de autoriteiten over het vervolg van de gebeurtenissen en zijn familie verkiest om zich niet naar de autoriteiten te begeven om zich niet meer problemen om de hals te halen, is niet afdoende. De Raad benadrukt in dit verband dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij al het mogelijke zou doen om informatie over zijn recente situatie en de evolutie van zijn persoonlijke problemen te bekomen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees correct in te schatten. De bewering als zou zijn familie uit angst voor verdere problemen geen informatie willen inwinnen, ontslaat verzoeker niet van zijn plicht om optimale medewerking te verlenen aan de instanties die zijn asielrelaas beoordelen en kan niet worden aanvaard als afdoende vergoelijking voor verzoekers onwetendheid in dit verband.

2.8. Met betrekking tot de dood van zijn neef, blijft verzoeker opnieuw steken in het voornamelijk herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, namelijk dat hij niet weet wie zijn neef gedood heeft, dat het gezien de omstandigheden van de zaak echter vanzelfsprekend is dat het dezelfde personen betreft die de twee studenten hebben gedood, dat zijn neef immers werd gedood op dezelfde manier van de twee studenten en dat het vanzelfsprekend is dat de militie dacht dat het om verzoeker ging en zij zich van doelwit hebben vergist.

Opnieuw brengt verzoeker geen valabele verklaring bij voor zijn verregaande onwetendheid. Zo inderdaad nog kan worden aangenomen dat hij niet weet wie zijn neef heeft beschoten omdat een politieonderzoek nog niet tot identificatie van de dader(s) heeft geleid, getuigt het feit dat hij zelfs niet aan zijn familie heeft gevraagd of er getuigen waren van de schietpartij en dat hij evenmin weet of er een politieonderzoek werd opgestart naar aanleiding van de dood op zijn neef (administratief dossier, stuk 4, p. 9) van een duidelijk gebrek aan interesse, hetgeen andermaal de ernst van zijn voorgehouden vrees en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vervolging ondermijnt. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, kan immers worden verwacht dat verzoeker meer informatie zou trachten te bekomen over de omstandigheden waarin zijn neef om het leven is gekomen, temeer hij vermoedt dat hijzelf het doelwit was en zijn neef in zijn plaats werd gedood. Dat verzoeker slechts één keer per maand contact heeft met zijn familie en hij er dan niet aan denkt alle vragen te stellen, kan bezwaarlijk worden aanvaard als verschoning voor zijn nalatige houding.

2.9. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden, onwetendheden en onwaarschijnlijkheden die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden hebben doen besluiten tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat zijn vrees verbonden is aan het behoren tot een sociale groep van getuigen van een misdaad en hij eveneens behoort tot de sociale groep van personen die zich verzetten tegen terroristische groeperingen, kan hij niet worden gevolgd. Vooreerst beantwoorden de groepen waarbij verzoeker zich indeelt niet aan de definitie van sociale groep zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet. Immers, volgens dit artikel moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

- de leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of een geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.

Bovendien wijst het desgevallend behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

2.11. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Zijn identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart en foto's van hem in Mosul hebben enkel betrekking op zijn identiteitsgegevens en afkomst, gegevens welke niet in twijfel worden getrokken, doch vormen geen bewijs van de door hem aangehaalde feiten of de beweerde vervolging. De overlijdensakte van verzoekers neef kan evenmin beschouwd worden als sluitend bewijs van de door verzoeker aangehaalde problemen. Op basis van deze overlijdensakte – zo deze al authentiek zou zijn – kan immers niet worden nagegaan of dit overlijden inderdaad kadert in de door verzoeker uiteengezette feiten en of zijn dood kan worden gerelateerd aan verzoekers problematiek.

Het ter zitting neergelegde document is niet voorzien van een eensluidend verklaarde vertaling zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt dit stuk niet in overweging genomen.

2.12. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), quod non in casu. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.13.1. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, herhaalt de Raad dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden zodat hij zich niet langer kan baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier

(Subject Related Briefing "Irak" – *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Ninewa/Kirkoeq"*, van 5 januari 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de provincie Ninewa geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Ninewa in het bijzonder nog steeds problematisch is, zoals ook blijkt uit hoger aangehaalde SRB alsook uit de als bijlage aan de verweernota van 25 juni 2012 gevoegde updates van de veiligheidssituatie (Cedoca-antwoorddocumenten Chronologie Irak 2012/1 van 26 januari 2012, Chronologie Irak 2012/2 van 9 februari 2012 en Chronologie Irak 2012/3 van 19 maart 2012) en de ter zitting neergelegde Subject Related Briefing "Irak" *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Ninewa/Kirkoeq"* van 31 juli 2012, waaruit blijkt dat de vaststellingen en conclusies van de SRB van 5 januari 2012 nog steeds gehandhaafd blijven (p. 18-19 en p. 23), is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in de provincie Ninewa dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad leest in de SRB van 31 juli 2012: *"Op basis van de cijfergegevens die specifiek zijn voor de provincie Ninewa en Kirkoeq, (...), blijkt dat de frequentie van het geweld en bijgevolg het risico op met geweld geconfronteerd te worden sterk gedaald is in beide provincies. De daling is het sterkst in Ninewa. Daar vielen in de eerste 8 maanden van 2011 nog slechts de helft van het aantal slachtoffers in vergelijking met vorig jaar. De indijking van het terroristische geweld dat vroeger vooral werd veroorzaakt door AQI zal daar vanzelfsprekend één van de grootste redenen voor zijn."* (p. 23). Uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat in Ninewa sporadisch zware aanslagen worden gepleegd, doch zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht stelt is dit geen situatie van "open combat". De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd en het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen, o.a. de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook religieuze minderheden, o.a. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën o.a. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel. Uit de lezing van de SRB's kan aldus worden besloten dat er actueel geen melding wordt gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. De Raad is derhalve van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een correcte wijze heeft gesteld dat *"Het geweld in de provincie Ninewa (...) niet aanhoudend (is) en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger (...) eerder beperkt (is)"* en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toe te kennen. Met het betoog dat actuele situatie in Mosul zeer problematisch is, dat er quasi dagelijks aanslagen zijn die talrijke slachtoffers maken, dat Amnesty International opmerkt dat het geweld een stijging kent sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen in Irak op 20 december 2011 en melding maakt van een ware politieke crisis en dat recente artikelen Mosul als de moorddadigste stad van Irak beschouwen zodat niet anders kan vastgesteld worden dan dat de situatie in Mosul helemaal niet stabiel is en helemaal niet toelaat om een ernstige dreiging tegen het leven van burgerslachtoffers uit te sluiten, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook uit de talrijke bijgebrachte persartikels en rapporten kan geenszins blijken dat de actuele situatie in de provincie Ninewa er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. De artikels bevestigen grotendeels de analyse gemaakt in hoger genoemde SRB's en tonen aan dat de incidenten eerder gericht van aard zijn: aanslagen gepleegd op sjiïeten, hoge overheidsambtenaren, leden van de veiligheidsdiensten, politie, militairen, en Sahwaleden, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. Hieruit blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.13.2. In de mate verzoeker artikel 2 en 3 EVRM aanvoert en verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), merkt de Raad het volgende op met betrekking tot artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die

bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. *Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.*

40. *Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:*

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. *Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:*

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. *Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."*

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging, wat in casu niet wordt aangetoond.

2.13.3. In zoverre verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 60 258 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 april 2011, waarin de betrokkene, eveneens Irakees, ook dreigbrieven had ontvangen en geweerschoten had geïncasseerd, om aan te tonen dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, is deze verwijzing niet dienstig. Rechterlijke beslissingen hebben immers geen precedentwaarde. Bovendien wordt elke vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht. Daarenboven betrof het arrest in kwestie een agent van de Iraakse ordediensten, hetgeen een risicoprofiel vormt zoals blijkt uit de landeninformatie die zowel door verzoeker als door verweerder werd bijkgebracht.

2.13.4. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.14. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.15. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een nieuw onderzoek. Enerzijds baseert de bestreden beslissing zich wat betreft de actuele veiligheidssituatie op een rapport van Cedoca waarvan de laatste actualisatie dateert van 5 januari 2012, anderzijds moet een nieuw onderzoek het Commissariaat-generaal toelaten de adequate vragen te stellen om een beslissing met kennis van zaken te nemen, aldus verzoeker. De Raad wijst er in dit verband op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoeker had middels zijn verzoekschrift de gelegenheid om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing aan te vechten en de nodige toelichtingen te verschaffen bij zijn vluchtmotieven. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, is hij er evenwel niet in geslaagd de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie hebben zowel verzoeker als verweerder de Raad voldoende informatie overgemaakt om met kennis van zaken te kunnen oordelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS